39e jaargang. — N° 80. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 7 Octobre 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centie'

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in **het** blad : **1** frank den drukregel.

GEMEENTE TONGEREN

Verkiezing van zes gemeenteraadsleden
DEN 15 OCTOBER 1911.

STEMT ZOO !!

1	2
Delvigne •	Arckens •
Meyers •	Goffinet •
Modave •	Hardy •
Schaetzen •	Quaedvlieg •
Van Ormelingen •	Vanclee •
Zeegers •	Van den Bosch •

DE LIBERALE LIJST.

Wij hebben verleden week aan onze kiezers de schitterende hoedanigheden medegedeeld, die onze katholieke kandidaten kenmerken. Ten andere, de Tongenaren kennen hen, zij hebben hen aan 't werk gezien en iedereen moet erkennen dat het behendige, ieverige en oprecht modelbestuurders zijn.

Als men nu de liberale kandidaten met de onze vergelijkt, dan moet elk onpartijdig man erkennen dat de liberale lijst in waarde verre beneden de onze moet blijven.

Inderdaad, zij is samengesteld uit MM. Arckens, Hardy, Vanclée, Goffinet, Quaedvlieg en Vanden Bosch, en waar of op welke wijze hebben deze mannen ooit bewezen de minste kennis van bestuurlijke zaken te hebben ?

Nergens ! volstrekt nergens ! om de goede rede dat zij niets kennen van bestuurlijke zaken.

Zie M Vanden Bosch Deze werd over vier jaar gekozen, en op gansch dit tijdstip opende hij enkel den mond... om te gapen, en om M. Neven in het oor te fluisteren wat hij niet durfde of onbekwaam was om zelf aan den man te brengen.

Zulke mannen zullen nooit de stemmen der Tongenaren bekomen.

Te meer, de liberale kandidaten zijn volstrekt niet volksgezind en bezitten de genegenheid niet onzer medeburgers, zoodanig dat men hen reeds den spotnaam gegeven heeft van « De lijst der sympathieken ! »

De katholieken, integendeel, genieten het volle vertrouwen onzer medeburgers, en zij zijn gekend als volksvrienden.

Daarom ook zullen hunne namen zegepralend uit de stembus komen.

ALLEN DUS GESTEMD ONDER
nr 1
voor de Heeren
DELVIGNE
MEYERS
MODAVE
SCHAETZEN
VAN ORMELINGEN
ZEEGERS

Katholieke zegepraal!

Over acht jaar werden de katholieken te Tongeren gekozen met eene schitterende zegepraal.

Om de kiezers des te beter de verpletterende nederlaag te doen zien welke de Tongersche liberalen — waartusschen M. Schepen Neven en M. Vandenbosch — toen ondergingen, geven wij hier de officieele cijfers :

Gemeentekiezing van 1903

Katholieken		Liberalen	
Delvigne	1475	Lysens	1177
Delvoie	1498	Maricq	1181
Meyers	1485	Neven	1206
Modave	1444	Peters	1170
Van Ormelingen	1471	niskin	1160
Zeeyers	1457	Vandenbosch	1203

Vier kandidaten welke in 1903 den strijd voerden, komen zich nogmaals aan onze stemmen aanbieden, het zijn : de Heeren Delvigne Modave, Van Ormelingen en Zeegers.

Twee nieuwe kandidaten, even verdienstelijk als hunne vrienden, stellen zich insgelijks op de lijst : Mr G. Meyers, zoon van onzen geachten burgemeester, en Mr Ridder Arnould Schaetzen.

Geen twijfel ook of, gelijk over acht jaar, deze gansche lijst zal zegepralend uit de stembus komen.

Nogmaals moet de nederlaag van het tongersch liberalismus verpletterend zijn.

Daarom, kiezers, stemt allen boven aan, voor de gansche katholieke lijst

onder nr 1

Liberaal-Socialist.

De liberale partij bestaat enkel nog bij naam. Inderdaad, om zich nog eenigen tijd staande te kunnen houden, hebben de liberalen zich in de armen der socialisten geworpen en een-voor-een al de punten van het socialistisch programma aangenomen. In al de belangrijke gemeenten hebben zij bonden gesloten met socialisten, die zij vroeger als vijanden bestreden, en staan gezamentlijk op eene en dezelfde lijst. Hun eenig doel is, de katholieke leden uit de gemeenteraden der groote steden te verdrijven Aldus blijven zij nogmaals getrouw aan hun programma : A bas la Calotte !

. . .

Dat de liberalen geheel en gansch in de macht der socialisten zijn, hebben zij het best bewezen op 15 Aug. laatstleden.

Op dien dag hadden beide partijen te Brussel eene betooging ingericht, om te protesteeren tegen het zoo rechtvaardige schoolwetsontwerp Schollaert, dat de vrijheid en de denkwijze van elken huisvader eerbiedigde.

Zocals wij het reeds gezegd hebben, werden er in dien stoet schandalige spotprenten van priesters en kloosterlingen gedragen ; het *Ave Maria* werd er op spottende wijze gezongen, terwijl er onophoudelijk het *A bas la Calotte !* en *Weg met de Kloosters !* werd uitgebruld.

De socialisten zongen er de *Carmagnole*, de *Internationale* en andere revolutionaire liederen.

De liberalen, om hunne bondgenooten niet te misdoen, durfden geene enkele nationale vlag in den stoet drâgen, en geen enkel hunner muziekkorpsen durfde het wagen ons vaderlandsch lied, de *Brabançonne*, aan te heffen. Het *Vrije Volk* en het *Journal du Limbourg*, de twee bladen van de Tongersche liberalen, hadden nogthans maanden lang, in kolossale letters, reklaam gemaakt voor die.... Nationale ! ? ! betooging !

Diezelfde mannen komen thans de stemmen der Tongenaren afbedelen. Zij doen zich thans doorgaan als mannen van *orde !!!* die gehecht zijn aan hun land en aan onze *nationale instellingen !!!*

Dat heet men nu eens toupet hebben ! Doch de Tongenaren, die recht voor de vuist zijn, laten zich door zulke kluchtspelers niet foppen. Als een man zullen zij stemmen voor de echte mannen van orde en vaderlandsgezindheid, voor de echte volksvrienden, voor de Heeren
DELVINGNE
MEYERS
MODAVE
SCHAETZEN
VAN ORMELINGEN
ZEEGERS.

Onze Scholen !

Tongenaren ! de liberalen vragen het verplichtend en ongodsdienstig onderwijs voor den arme en den werkman, maar niet voor den rijke, want hunne eigene kinderen sturen zij naar godsdienstige scholen. Aldus bekennen zij zelf dat het godsdienstig onderwijs beter is dan het onzijdige.

Wilt gij dus dat onze scholen op christelijken voet ingericht blijven, dat uwe kinderen eene godsdienstige opvoeding krijgen, die hen tot eerlijke en brave burgers zal vormen, kiest dan voor de katholieke kandidaten

onder nr 1

IN HET HOSPITAAL

Het VRIJE VOLK van verleden zondag kondigt een leugenachtig artikel af over ons hospitaal.

Moest men het leugenbladje gelooven dan zijn de ouderlingen in het hospitaal opgesloten als in eene gevangenis ! zij krijgen slecht eten en drinken, vleesch dat soms acht dagen oud is !!! enz. enz.

Het VRIJE VOLK moet de Tongersche Kiezers voor groote dommerikken aanzien. Inderdaad, een klein kind weet dat de gemeenteraad enkel zijn advies te geven heeft over de rekeningen en de begrootingen en niets kan of mag veranderen aan den toestand van 't hospitaal.

HET IS ALLEEN HET BESTUUR VAN HET HOSPITAAL, WAARVAN M. BERDEN, EEN GEKEND LIBERAAL, VOORZITTER IS, WELK ER VERANDERINGEN KAN INVOEREN.

Waarom gelast het VRIJE VOLK dien vriend niet deze veranderingen voor te stellen ?

En het zijn de liberale kandidaten, die zich als bekwame bestuurders willen doen doorgaan, die zulke lompheden laten drukken !!!

. . .

Ten andere, waarom stelden de liberalen geene veranderingen voor toen zij op ons stadhuis de meerderheid hadden voor 1884 ?

Omdat toen de werkman niet kiezer was en zij zich met zijn lot niet bekommerden. 't Is enkel nadat de werkman van het katholiek staatsbestuur eene stem bekomen had, dat de liberalen werkmans-gezind zijn geworden.

Waarom deden zij het niet van 1899 tot 1903 toen zij ook meerderheid waren ?

Wat zij thans schrijven over ons hospitaal is enkel kiesreklaam en slechts een aanhangsel van leugens.

Wij kunnen verzekeren dat het voedsel in ons hospitaal uitmuntend is ; het vleesch, telkens het wordt binnen gebracht, wordt gekeurd door den veearts, en is van de beste hoedanigheid.

Wat de scheiding der oude gehuwde menschen betreft, dat is nogmaals eene grove leugen.

Inderdaad, **sedert twintig jaar is het slechts een maal gebeurd dat man en vrouw gelijktijdig in het hospitaal waren Op dit oogenblik zijn zij er nog en zij mogen elkander zien en spreken zoo dikwijls zij willen.**

Wij dagen het VRIJE VOLK uit het tegenovergestelde te bewijzen !

Ziedaar, Kiezers, door welke middelen de liberalen hunne kandidaten verdedigen. Kiest niet voor mannen, die door leugens en lasteringen hunne politieke tegenstrevers zoeken te bezwadderen, en voor wie alle middelen goed zijn.

Kiezers ! stemt voor uwe vrienden die deftig en eerlijk den kiesstrijd voeren, stemt als een man voor de gansche katholieke lijst

onder nr 1.

'T IS DURE TIJD !

Ja, 't is dure tijd, dat hoort men thans iedereen zeggen De winkeliers, de werklieden, onze huismoeders, allen ondervinden dat alles opslaat en duurder wordt.

Eene zaak is niet opgeslagen sedert dat de katholieken op ons stadhuis zetelen : DAT ZIJN ONZE BELASTINGEN !

De Tongenaar betaalt slechts 0,85 cmen opcentiemen, terwijl in bijna al de omliggende gemeenten en in bijna al de steden van het land dit cijfer veel hooger is.

Dit hebben wij aan ons wijs en spaarzaam katholiek gemeentebestuur te danken.

Tongenaren !

Wilt gij uwe belastingen thans ook zien verhoogen, kiest dan voor de liberalen, die ons geld blindelings aan onnoodige werken zullen verkwisten.

Wilt gij integendeel een der laagste belastingbetalers blijven van gansch het land, blijft dan uw vertrouwen schenken aan de katholieke kandidaten en stemt allen

onder nr 1

Het liberaal programma

De liberale kandidaten zullen weder met eene gansche vracht ontwerpen voor den dag komen, waarvan het eene al moeilijker te verwezenlijken zal zijn dan het andere. Doch, dit alles is enkel kiesreklaam ; want het wezenlijk programma wordt nu in kiezingstijd zorgvuldig weg gestoken.

Het liberaal programma kan in twee punten samengevat worden, namelijk :

A bas la calotte !
Weg met de kloosters !

Onze medeburgers, zoo gehecht aan Geloof en aan godsdienstige overleveringen, zullen zich niet om den tuin laten leiden. Daarom, zullen zij stemmen onder

nummer 1

voor de katholieke kandidaten, voor mannen van gezag en overtuiging, die hunne princiepen aankleven, die zij aan het werk gezien hebben en die zich als bekwame en verdraagzame bestuurders hebben leeren kennen.

Allen dus gestemd voor de Heeren
Delvigne,
Meyers,
Modave,
Schaetzen,
Van Ormelingen,
Zeegers.

WERKLIEDEN.

Herinnert u de liberale dominatie van 1878 tot 1884.

Toen was de werkman een ongelukkige speelbal in de banden der regeerende geuzerij.

Geen godsdienstige vrijheid ; want zondt gij uwe kinderen naar eene katholieke school, of toondet gij u een katholiek die zijne christene plichten wilde volbrengen, dan wierd gij vervolgd en aan de deur gezet bij liberale meesters.

Geen politieke vrijheid ; want dierft gij den mond opendoen of hoegenaamd toonen dat de geuzen politiek u niet aanstond, op staanden voet werd gij voor eenen kalot en eenen paap uitgemaakt, en 't was gedaan met u.

En toen de katholieken aan 't roer kwamen, was hun eerste werk : den werkman in zijne rechten herstellen en voor den werkman zorgen.

Zij maakten opvolgentlijk de wet op de uitbetaling der dagloonen in 1887.

De wet op de onaantastbare werkloonen in 1887.

De wet op den arbeid der vrouwen en kinderen in 1889.

De wet op de reglementen van fabrieken in 1896.

De wet op het arbeidscontrakt in 1900.

Voegt daarbij :

De wet op de beroepsvereenigingen in 1898, de wet op de nijverheids- en arbeidsraden in 1887, de wet op de scheidsraden in 1889 en 1896.

Voeg daar nog bij :

De wet op de werkmanswoningen van 1897, wet waardoor in 1907, reeds meer dan 100 duizend werklieden eigenaars waren geworden van hunne huizen.

Voeg daar nog bij :

De wet van 1898 over de veiligheid in de fabrieken.

De wet van 1878 op de onderlinge bijstanden.
De wet van 1903 op de werkongevallen.
De wet van 1905 op de zondagrust.
De wet van 1900 op de ouderdomspensioenen.
Ik weet er nog : maar dit weze genoeg om u de vraag te stellen :
Wie zijn uwe vrienden ?
De katholieke regeering die zeven-en-twintig jaar voor u zorgde.
Ge jubelt, werklieden !

DE MEETING

VAN DONDERDAG IN DE CONCORDIA,

De groote zaal van de Concordia was donderdag avond proppens vol. De katholieke kandidaten gaven er meeting.

M. Ridder FRANZ SCHAETZEN zit de vergadering voor. Hij is omringd door de heeren

---

DE blauwe Lagune

14de vervolg

Den volgenden dag zat Dick onder de schaduw van den artoe-boom. Hij had naast zich het doosje met vischhaken, en een daarvan bevestigde hij aan eene lijn. Oorspronkelijk waren er in de doos een paar dozijn geweest, groote en kleine ; maar nu waren er nog slechts een zestal — vier kleine en twee groote. Het was een groote, dien Dick nu aan de lijn bevestigde, want hij wilde eerst bij de bron eenige bananen gaan halen, en dan in het diepere gedeelte van de lagune zijn geluk beproeven met visschen.

Het was reeds laat in den namiddag, en de hitte van den dag was geweken. Emmeline, op het gras tegenover Dick gezeten, hield het andere einde van de lijn, terwijl hij de krinkels er uit draaide. Daar hief zij eensklaps haar hoofd op.

Er was geen zuchtje aan de lucht ; het gedruisch van de verre branding kwam door het blauwe water — het éénige hoorbare geluid, behalve nu en dan het gefladder van een vogel in de boomtakken Maar eensklaps mengde zich in deze stemmen een andere klank — een ver, vaag, rommelend gerucht, als het slaan van eene verwijderde trom.

— Luister ! zegde Emmeline.

Dick staakte een oogenblik zijne bezigheid. Al de geluiden van het eiland waren hem vertrouwd ; maar dit ééne nu was iets vreemds.

Vaag en zwak en van ver weg — nu sn l, dan langzaam... van waar kwam het, en wat kon het wezen ? Soms scheen het te komen van de zee — en dan weer, wanneer het oor der luisteraars zich naar de andere zijde wendde, kwam het als uit de diepte van het woud.

Terwijl zij nog hunne ooren spitsten, niet begrijpend wat dit zonderlinge gerommel wel beduiden mocht, rees er een zuchten boven hun hoofd, dat aanzwol tot een ruischen. De avondwind was uitgeschoten en speelde door de bladeren van den artoe-boom. En even als eene spons een schrift uitwischt van eene lei, zoo wischte de stem van den wind dat andere geluid weg in de verte. En Dick, aan niets meer denkend, ging voort met zijn werk.

XII

Den volgenden morgen in de vroegte stapte Dick in de jol. Hij nam haak en lijn meê, en wat rauwe visch tot aas Emmeline hielp hem de boot van den wal schuiven en stond op den oever hem afscheid toe te wuiven.

Deze tochten van Dick waren voor Emmeline telkens een hartzeer. Alleen gelaten te worden, was haar iets vreeselijks — en toch klaagde zij er nooit over. Zij leefde in een paradijs ; maar een zeker iets fluisterde haar toe dat achter al dien zonneglans, achter al dit blauw van hemel en zee, achter al die bloemen en bladeren, achter heel die lachende natuur, een gevaar school, iets wreeds, iets vernielends, iets duivelachtigs.

Dick roeide ongeveer eene mijl ver de lagune in ; toen haalde hij de riemen in en liet het schuitje drijven. Het water was hier zeer diep — zóó diep, dat ondanks de helderheid de bodem niet te zien was. De morgenzon viel schuins op den waterspiegel en deed hem vroolijk sprankelen.

De visscher sloeg het aas aan den haak en liet het zinken ; daarna wond hij de lijn om de roeipen, zette zich plat op den bodem van de boot en keek over boord, diep in het water. Soms was er niets te zien dan het diepe blauw. Dan schoot er een zwerm kleine visschen voorbij, gevolgd door een grooteren. Dan rees er ook wel een groot gedierte als eene schim omhoog, om even spoedig weer met een slag van den staart te verdwijnen.

Plotseling kreeg de jol een ruk en helde over, zoodat zij zou hebben kunnen omkantelen ; indien niet Dick haar aan de overzijde van de lijn in evenwicht had gehouden. De boot rechtte zich weer, de lijn werd slap, en de oppervlakte der lagune, eenige vademen weg, kookte alsof zij met eene groote zilveren staaf werd omgeroerd. Dick had een tonijn aan den haak gekregen. Hij bond het einde van de lijn aan een riem, maakte de lijn van de pen los en wierp den riem overboord.

Hij deed dit alles met groote vlugheid, terwijl de lijn nog slap was. In het volgende oogenblik vloog de riem over het water, nu naar het rif, naar den wal, dan liggende, dan half rechtop, als razend rond. Nu eens verdween hij geheel onder de oppervlakte, — dan kwam hij weer voor den dag. De riem scheen te leven, scheen zelf een visch te zijn, door eene woedende bezetenheid herwaarts en derwaarts gedreven. Hij schoot vooruit — achteruit — zijwaarts, rechts en links, met geweldige rukken — al naar de aangehaakte visch hem trok. Hij dook onder — hij gierde als een pijl omhoog en deed 't water plassen. En dit spektakel duurde wel een uur lang, voor de groote visch teekenen gaf van uitputting.

Nu begon de riem groote cirkels te beschrijven, die over het vredige blauw kleine golfjes deden kabbelen. De cirkels werden al kleiner. De tegeweer van den ongelukkigen visch begon blijkbaar te verflauwen. En nu ving Dick den drijvenden riem op greep hem en trok den buit al naderbij, tot het glinsteren van het dier in het water zichtbaar was. Het kwam er nu nog maar op aan, den visch met een spoorstoot af te maken en dan op sleeptouw te nemen naar den wal.

Maar door deze rekening werd een streep gehaald. Het gevecht was in de gansche lagune door al wat zwom gehoord geworden. En ook de heer en gebieder dezer wateren had het vernomen. Een donkere vin rimpelde het water, en toen Dick aan de lijn zijne vangst inhaalde, verduisterde eene geweldige grauwe schaduw de diepte, en de glinsterende strook die de tonijn geweest was, verdween eensklaps als in eene wolk. De lijn werd slap, en wat Dick binnenhaalde was — — de kop van den visch. Die was van het lichaam afgesneden geworden als met eene monsterachtige schaar. De grauwe schaduw gleed langs de boot, en Dick, dol van woede, schreeuwde en schudde zijne vuist er tegen. Toen, den kop van den tonijn grijpende, dien hij van den haak had afgehaald, smeet hij hem naar het monster in het water. En de groote haai, met eene zwenking van den staart, die het water wielen en de jol schommelen deed, wentelde zich op den rug en verzwolg ook den kop nog. Vervolgens zonk hij langzaam en verdween, als eene geestverschijning. Hij had van de gansche vischpartij ontwijfelbaar het beste deel gehad.

Dick legde zijn vischtuig weg en greep naar de riemen. Hij had eene mijl of drie roeiens voor de borst en het opkomende tij maakte deze taak niet gemakkelijker. De jol gleed voort langs den oever, om de kleine knaap heen, waar in de verte de opening in 't rif zichtbaar werd. Een stukje van het witte strand kwam voor den dag. Maar daarna keek Dick niet. Hij keek naar een zeker klein donker plekje op het rif Altijd, wanneer hij hier voorbij kwam, liet hij even de riemen rusten en staarde daarheen, waar de meeuwen zwierden en de branding bulderde. Een paar jaar geleden nog vervuld dit plekje hem met angst zoowel als nieuwsgierigheid. De tijd had den angst doen slijten — maar de nieuwsgierigheid was nog gebleven : de nieuwsgierigheid, die een kind doet kijken naar het slachten van een dier, hoewel het gevoel er van griezelt. Hij keek zoo eenige oogenblikken. Toen roeide hij weer voort, en het bootje stiet op den wal.

Er was daar op het strand iets gebeurd. Het zand was vertrapt en hier en daar rood bevlekt. In het midden lagen de overblijfsels van een groot vuur, dat nog smeulde ; en in het zand waren twee diepe groeven van een paar zware booten, die hier op den oever moesten zijn gezet. Een kenner zou onmiddellijk aan de lichte sporen van de uitleggers hebben gezien dat het een paar groote kano's van Zuidzee-eilanders moesten zijn geweest. En zoo was het ook.

Den dag tevoren, vroeg in den namiddag, waren twee kano's — misschien wel van het verwijderde eiland, welks lijnen in het zuidwesten even aan den gezichteinder opnevelden — de lagune binnengevaren, de eene de andere vervolgend.

Wat er toen gebeurd was, blijve hier liever onbeschreven. Er was gevochten. De oorlogstrom van haaievel was geslagen. De overwinning was den ganschen nacht gevierd, en met den dageraad hadden de overwinnaars de beide kano's bemand en hadden zeil gezet naar het eiland van waar zij gekomen waren. Bij een nader onderzoek van het strand zou men eene in het zand getrokken streep hebben gevonden, waar de voetsporen ophielden, en die beteekende dat de rest van het eiland om de eene of andere reden *tuboe* (dat is heilig of onschendbaar) was.

Dick, in verklaarbare spanning, trok zijn schuitje wat op den oever en keek eens rond. Hij raapte eene gebroken speer op, die daar weggeworpen of vergeten was. Zij was gemaakt van een steenhard hout en had weerhaken van ijzer. Een weinig verder rechts lag iets tusschen de kokospalmen. Het bleek een hoop afval te zijn : de ingewanden van een aantal schapen, die daar waren neergeworpen. Schapen echter waren er niet op het eiland. Dus moesten deze dieren hier geslacht en opgegeten zijn.

Het zand was welsprekend. Overal vertoonde het sporen van een gevecht — voetstappen van vervolgers en vervolgden, en hier en daar nog groote vlekken van het bloed dat het zand gretig opgezogen had... . Huiverend zag Dick het aan, met het gevoel van aan een groot gevaar ontsnapt te zijn. De vraag was nu nog, waar de indringers gebleven waren : de zee in, of verder de lagune op.

Om zich hiervan te vergewissen, beklom Dick den heuveltop en keek rond. En daar, in het zuidwesten, verweg op zee, kon hij nog de bruine zeilen van twee kano's onderscheiden. Zij spoedden zich weg, nadat het werk verricht was.

Dick had nooit tevoren kano's gezien. Maar hij wist wel dat die dingen in de verte vaartuigen waren, met menschen er in ; en hij begreep wel dat die menschen deze sporen in het zand moesten hebben achtergelaten. Van de ware toedracht der zaak kon hij slechts een vaag, maar toch huiveringwekkend vermoeden hebben.

Daar zat hij nu op het rotsblok, met opgetrokken knieën en de handen er omheen. Hij peinsde. Telkens hij naar deze zijde van het eiland kwam, gebeurde er het een of ander ongeluk. De laatste maal had hij bijna zijne jol verloren, die hij niet goed had vastgelegd en die door den opkomenden vloed was vlot gemaakt, zoodat hij tot aan de heupen door het water had moeten waden om ze nog te redden. Een ander maal was hij uit eenen boom gevallen, en slechts door een wonder aan dood of verminking ontsnapt. En ditmaal ook weer was hij juist nog aan iets ontsnapt — hoewel hij niet juist wist wat het geweest was. Het was haast alsof de Voorzienigheid hem telkens waarschuwde : Blijf hier vandaan !

Hij zag de bruine zeilen verdwijnen in het verre blauw ; toen daalde hij den heuvel af en sneed wat bananen. Met een paar groote trossen beladen, keerde hij naar zijn bootje terug en stak van wal.

Sinds lang reeds had eene groote nieuwsgierigheid hem geplaagd : eene nieuwsgierigheid over welke hij zich eigenlijk schaamde. En nu, terwijl hij hier was, werd deze nieuwsgierigheid zóó sterk over hem, dat hij aan den drang toegaf. Hij wendde den kop van het bootje om en zette koers naar het rif.

Het was ruim vijf jaar geleden sedert dien dag, toen hij over de lagune was gereisd met Emmeline, haar bloemkransje in de hand, in de plecht van het schuitje. En toch kon het evengoed gisteren zijn geweest — want alles was nog volmaakt hetzelfde gebleven : de donderende branding en de fladderende meeuwen, het verblindende zonnelicht en de frissche, zilte adem van de zee. De eenzame palmboom aan den ingang der lagune boog zich over 't water, en aan de koraalspits, waar Dick destijds de jol had vastgebonden, hing nog een stuk van de koord, dat hij in zijne haast om te vluchten, had afgesneden.

Schepen waren misschien in die vijf jaar de lagune binnengevaren ; maar niemand had op het rif iets bespeurd ; want enkel van den heuveltop kon het duidelijk worden gezien, dat donkere vlekje — en dan nog zou elk, die de geschiedenis er van niet kende, het enkel voor een op het rif geworpen stuk wrakhout hebben gehouden : een stuk oud wrakhout, dat na jaren lang zwalkens, daar eindelijk eene rustplaats had gevonden.

Dick bond de boot vast en stapte op het rif. Het was hoog water, evenals destijds ; de zeewind blies krachtig aan, en een groote zeevogel, zoo zwart als ebbenhout en met bloedrooden snavel, kwam aangezeild omhoog op de vleugelen van de bries. Hij cirkelde in de lucht, krasie woedend, als van verontwaardiging over de aanwezigheid van den indringer, en liet zich toen wegblazen, al zwierend op uitgestrekte wieken, windwaarts over het ruime sop.

('t Vervolgt)